

Hồi Thử Tám

Tang Lâm Nhất Kiếm

Mưa đã tạnh nhưng bầu trời vẫn còn mây đen vần vũ, từng lớp mây tích nước bay là là như sắp đổ xuống khiến con người thở muốn không ra hơi. Nghịch phong từ trong rừng dâu thổi lại, thổi qua thân hình sũng nước của con người khiến ai nấy đều phát run. Giang Hải Phong ôm chặt lão bằng hữu trong tay, mắt chàng rưng rưng ngấn lệ, nghĩa khí tâm trường của Lâu Vân Bàng khiến Giang Hải Phong vô cùng cảm động.

Trước đây chàng luôn cho rằng cái gọi là nhân tâm, chẳng qua chỉ là nơi tàng chứa sự ham muốn riêng tư và tội ác, trong nhân tính cố nhiên có sự tồn tại của lương tri nhưng rất ít khi vượt qua lòng ham muốn riêng tư để biểu đạt ra ngoài. Ngẫu nhiên có người phát hiện cũng chẳng qua là ánh chớp vụt lóe lên rồi tắt, khiến con người cảm thấy không biết đâu mà lần. Bây giờ Lâu Vân Bàng xả thân bảo toàn cho bằng hữu tâm giao, giữa hai người chẳng qua là “bình thủy tương phùng” nhưng tình cảm sao mà sâu nặng đến thế.

Chính giây phút này, Giang Hải Phong bắt đầu ngộ ra ý nghĩ chân thực của cái gọi là “tình nghĩa” mà con người thường hiểu lầm hai chữ này. Chàng dùng nguyên khí chân dương của bản thân, đẩy qua ngón tay để tạm thời phong bế các huyết Khí Hải, Du Huyết, khiến khí cơ không lên không xuống. Như vậy thì độc khí không thể công tâm, sinh mạng của Lâu Vân Bàng tạm thời được bảo toàn.

Giang Hải Phong ôm chặt thân hình buốt lạnh của Lâu Vân Bàng, ngoài ngấn lệ ra thì dường như trong mắt chàng chỉ toàn là sự phần nộ. Sắc diện vốn trắng nhợt của chàng, có lẽ vì thấm đẫm nước mưa nên trông ra càng thêm tái nhợt. Chàng nghiêng răng, cắn bước mà đi...

Giang Hải Phong không còn kiêng kỵ cái gọi là sát nghiệt nữa, chàng cho rằng nợ máu tất phải dùng máu hoàn trả.

Đi một đoạn đường hai mươi trượng thì rừng dâu có vẻ thưa dần, nhưng trước mắt không xa lại xuất hiện một rừng dâu rộng lớn hơn, chắn ngang trước lối đi. Lá dâu thấm nước mưa tạo nên từng lớp óng ánh, nhưng trong rừng dâu cũng đầy sát cơ rình rập.

Giang Hải Phong quan sát hai bên tả hữu rồi thầm nghĩ:

- “Sau khi thọ thương thì có thể là Hà Giang Nhị Lang sẽ mai danh ẩn tích, không thể tái xuất hiện nữa, vậy thì còn những nhân vật nào muốn đối địch với ta?”

Nghĩ đoạn, tinh thần của chàng chợt phấn chấn, chàng lớn tiếng nói với khoảng không đen ngòm trước mặt:

- Giang Hải Phong muốn vượt qua rừng dâu này, kẻ tránh ta thì sống, cản ta thì chết, tuyệt không phải là lời hù dọa, các vị bằng hữu hãy suy nghĩ kỹ mà hành sự!

Lời vừa dứt thì bảo kiếm cũng bật ra “soạt” một tiếng, kiếm khí lăm liệt, kiếm quang lấp lánh. Chàng cười nhạt rồi sải bước đi tiếp.

Đột nhiên nghe một tràng cười cuồng ngạo cất lên, tiếp theo là một giọng khàn khàn:

- Tiểu bằng hữu, người cũng quá ngông cuồng đấy!

Giang Hải Phong dừng bước, nộ khí quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Giọng khàn khàn tiếp tục cười rồi nói:

- Giang Hải Phong, người đừng hỏi ta là ai, trước tiên ta hỏi người, người ôm người nào trên tay đó?

Giang Hải Phong lạnh giọng nói:

- Là vị bằng hữu vì nghĩa quên mình, nhưng Giang Hải Phong ta còn thì vị bằng hữu này không thể chết.

Người kia cười kha kha rồi nói:

- Tiểu bằng hữu, người sai rồi.

Giang Hải Phong vừa nghe đối phương nói vừa dỗi mắt tứ phía để tìm nơi ẩn thân của đối phương.

Nhưng kỳ quái là dường như âm thanh được phát ra từ tứ phương bát hướng và cũng tựa như phát ra từ không trung. Điều này khiến chàng bất giác cảm thấy nghi hoặc vô cùng, nhất thời chàng cố nén phần nộ và im lặng.

Người kia lạnh lùng nói tiếp:

- Người không nói thì ta cũng biết người đó kêu bằng Thiết Chưởng Hắc Ứng Lâu Vân Bàng, đúng không?

Giang Hải Phong trầm giọng, nói:

- Phải thì sao nào?

Người kia cười hì hì mấy tiếng rồi chậm rãi nói:

- Giang Hải Phong, ta không nói ra thì người không biết. Lâu Vân Bàng này đã uống Thiên Tâm Thần Sa, là kỳ độc của Tuyết Sơn, không đầy một canh giờ thì lão ta sẽ vong mạng, đây cũng là kết cuộc phải chịu cho sự phản bội của lão đối với bọn ta.

Giang Hải Phong bắt giác kinh hãi, trước đây chàng từng nghe sư phụ nói về thất độc, một trong đó là Thiên Tầm Thần Sa, loại độc dược này do Bạch Đạo Nhân Mã Huyền Tử ở Thiên Sơn luyện chế thành. Nghe nói, một khi trúng phải loại độc sa này thì chẳng những không có thuốc giải mà bất kỳ cao nhân dị sĩ nào cũng đành bó tay.

Chàng vốn cho rằng bằng vào tuyệt kỹ khai khiếu của mình, nhiều lắm cũng chỉ hao tổn chút tinh lực nhưng sẽ không khó chữa lành thương thế cho Lô Vân Bằng. Nhưng hiện tại thì chàng đã mất hết hy vọng rồi. Chàng biết, nếu đúng như lời đối phương nói thì tối đa cũng chỉ có thể kéo dài sự sống cho Lô Vân Bằng thêm một ngày mà thôi.

Chàng là người rất có khí phách hiệp nghĩa, sau khi nghĩ đến kết cục của Lô Vân Bằng thì bất giác ngẩn ngơ như pho tượng.

Người trong bóng tối cười đắc ý, dường như đối phương nhìn thấy rất rõ thái độ của Giang Hải Phong nên liền đổi giọng nói:

- Giang Hải Phong, ta khuyên người nên buông kiếm đi thôi, chỉ cần người thúc thủ chịu trói thì ta sẽ lo việc cứu sống bằng hữu của người, thế nào?

Trong mắt Giang Hải Phong lấp lánh nội quang, chàng lạnh lùng nói:

- Người đừng nằm mơ!

Người kia cười ha ha rồi nói:

- Vậy là người nhẫn tâm nhìn hảo hữu của người vì người mà chết rồi! Tiểu bằng hữu, người nên biết, Lô Vân Bằng hoàn toàn vì người mà ra nông nổi này đấy.

Giang Hải Phong cảm thấy tê tái cõi lòng, nhưng sự căm hận thủ đoạn bỉ ổi của đối phương khiến chàng không thể cam tâm khuất phục. Chàng nói với giọng căm phẫn:

- Nói vậy có nghĩa các hạ là Bạch Đạo Nhân Mã Huyền Tử rồi, có giỏi thì mời ra ngoài nói chuyện, hà tất phải ẩn ẩn nấp nấp như con rùa đen!

Người kia cười nhạt, nói:

- Người còn biết Mã lão tiên bối thì khá lắm, nhưng người quá đề cao ta rồi.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói:

- Vậy người là một trong Tuyết Sơn Tứ Ma chẳng?

Người kia im lặng một lúc rồi mới lạnh lùng nói:

- Người không cần biết ta là ai. Giang Hải Phong, thật sự là ta muốn điều tốt cho người. Võ công của người đích thực là không tệ, hiện tại không nói nhưng về sau có lẽ bọn ta phải mượn tuyệt nghệ của lão đệ người.

Giang Hải Phong cười nhạt rồi cắt lời, nói:

- Người đừng nói lung tung, ta chỉ muốn hỏi người, có phải các người được Chu Kỳ mời đến làm khó ta không?

Ngừng một lát rồi chàng nói tiếp:

- Nếu quả là lão ta thì các người có thể hỏi lão ta, mấy tháng trước Giang Hải Phong ta với thanh kiếm gỗ mà vẫn giết được năm tên ác ma, hôm nay nếu phải khai sơn phá thạch...

Người kia tiếp lời:

- Được rồi! Lão đệ, tình thế hôm nay đã khác rồi, bọn ta không quen biết Chu Kỳ mà người nói đâu.

Giang Hải Phong ngớ người, chàng thăm nghĩ lúc này mà nói với bọn chúng thì chẳng ăn nhập vào đâu, chi bằng cứ xông lên trước mà đi. Thế là chàng kẹp Lâu Vân Bàng bên hông, hữu thủ nắm chặt kiếm rồi sải bước đi về phía rừng dâu trước mặt.

Vừa đi được ba bốn bước thì chợt nghe người kia lớn tiếng gọi:

- Giang Hải Phong! Giang Hải Phong!

Giang Hải Phong trừng mắt nhìn ra tứ phía, người kia cười hì hì, nói:

- Ta khuyên người nên thức thời một chút, bọn ta không thể hạ thủ lưu tình nhưng bọn ta cũng rất tiếc thân công phu của người.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Ta cũng muốn xem thử ai trong bọn người có thể ngăn cản được ta.

Nói đoạn chàng phóng bước đi tiếp.

Đột nhiên nghe một tiếng quát lớn:

- Đánh!

Giang Hải Phong vội nhoài người tới trước, mũi chân bám xuống mặt đất theo thế Tề Ngưu Vọng Nguyệt, thân hình chàng vừa nằm sấp xuống thì ba mũi phi đao lập tức bay qua “vèo vèo”.

Người kia cười nhạt, nói:

- Khá lắm! Còn nữa đấy!

“Vù” một tiếng, theo đó là một làn ngân quang như quần xà bay về phía Giang Hải Phong. Nghe âm thanh thì Giang Hải Phong đã biết ám khí này rất lợi hại nên vội thủ sẵn một nắm bạc vụn trong tay, lần này chàng không cần quay đầu lại mà dùng thủ pháp Đảo Tửu Ngân Sa vung toàn bộ số bạc vụn ra ngoài.

Trên không trung phát ra một loạt tiếng “leng keng”, mấy chục mũi phi đao lập tức bị số bạc vụn đánh rơi xuống đất.

Ngoài ra còn phân nửa số bạc vụn thoát đi bay thẳng vào rừng dâu trước mặt. Quả nhiên có người ẩn thân trong đó, thế bay của những nén bạc chẳng khác gì phi tiêu, buộc kẻ ẩn thân phải xuất hiện. Một bóng người tựa như đã hạc xuyên vân phóng thẳng lên không trung.

Giang Hải Phong quát lớn:

- Bằng hữu! Người còn muốn chạy chăng?

Tuy cấp một người bên hông nhưng sự tiến thoái của chàng vẫn nhanh như chớp, chỉ hai lần tung lên hạ xuống là chàng đã truy đến sau lưng đối phương. Trong bóng đêm chỉ thấy đối phương là người cao gầy, thân mặc trường bào màu lam nhạt.

Giang Hải Phong khẽ quát:

- Đánh!

Trường kiếm trong hữu thủ xuất ra một chiêu Bạch Xà Thổ Tín, đâm thẳng vào lưng đối phương.

Lam bào nhân “hừ” một tiếng và lập tức vọt người tới trước rồi nhanh chóng trở mình xuất kiếm.

Công phu của người này cũng khá phi phàm, hình như hắn đã nhận ra thanh kiếm của Giang Hải Phong không phải là phàm vật nên không dám cho kiếm mình va chạm vào kiếm đối phương, mà chỉ điểm lệch sang một bên nhằm vào khuỷu tay phải của Giang Hải Phong.

Trong chớp mắt, toàn thân hắn đã bật dậy, tả thủ phát trường bào kêu “vù” một tiếng rồi tung người phóng vào bên trái rừng dâu. Khó khăn lắm Giang Hải Phong mới bức đối phương hiện hình nên tự nhiên là chàng không thể để hắn thoát đi một cách dễ dàng.

Chàng đưa bảo kiếm lên miệng ngậm chặt rồi dùng tay phải móc ra một nén bạc bắn về phía lam bào nhân.

Lam bào nhân cười nhạt một tiếng, hắn vung trường kiếm lên không, một tiếng “keng” vang lên, nén bạc bị đánh văng ra ngoài xa.

Nhưng lúc này Giang Hải Phong đã lướt tới như hải yến lướt sóng, chàng cười nhạt, nói:

- Bằng hữu, người cũng khá lắm!

Lời chưa dứt thì trường kiếm đã phát ra, lần này chàng thi triển chiêu Lưu Tinh Hàn Nguyệt, mũi kiếm hướng vào hai chân lam bào nhân. Lam bào nhân vội vàng tung người lên ba thước nhưng dường như Giang Hải Phong đã sớm đoán được nên trường kiếm cũng bật lên, thế kiếm nhanh như sao xẹt.

“Soạt” một tiếng, một chiếc giày trắng của lam bào nhân bị tiện đứt một mảnh khiến hấn hồn phi phách tán. Thân hình lam bào nhân vừa chạm đất thì vai trái của hấn cũng lập tức trầm xuống, nhưng Giang Hải Phong đã bước tới nơi, đối phương chưa kịp quay người xuất kiếm thì trường kiếm của chàng đã phát ra, “keng keng” hai tiếng vang lên gãy gọn, theo đó là hai mũi phi đao rơi xuống đất.

Hai mũi phi đao này vừa phát ra từ tả thủ của lam bào nhân và lập tức bị Giang Hải Phong đánh rơi. Bảo kiếm của chàng lại tiếp tục phát ra, lam bào nhân định tung người lên nhưng kiếm của Giang Hải Phong lại ép xuống khiến hấn phải lách người tránh qua một bên. Hai chiêu này xem ra vô cùng tuyệt diệu và nhẹ nhàng nhưng chứa đầy nội khí của Giang Hải Phong.

Lam bào nhân vừa lách người thì trường kiếm liền xuất ra với chiêu Thu Phong Tảo Lạc Diệp chém ngay vào thắt lưng của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong vẫn tỏ ra khinh thị, chàng cười nhạt rồi đứng yên như thái sơn. Khi trường kiếm của đối phương gần đến nơi thì chàng mới chợt phát hiện ra sự bất thường nên vội thi triển thế Đảo Thái Liên Hoa Bộ mà lui ra sau.

Đối với Giang Hải Phong mà nói, chiêu này của đối phương tuy lợi hại nhưng vẫn còn quá chậm, chàng lui bước tránh né rồi trừng mắt quát lớn:

- Xem kiếm đây!

Một đạo bạch quang lóe lên trong bóng đêm tựa như sao băng trong đêm lạnh, loáng một cái đã nghe lam bào nhân phát ra tiếng kêu thảm.

Giang Hải Phong tiếp tục trầm hữu thủ, một luồng hàn quang từ bảo kiếm bắn ra tứ phía rồi bay vào không trung. Chàng vung chân phải đá ra một cước và khẽ quát:

- Đi!

Lam bào nhân bị đá văng ra hơn trượng, đầu va vào những gốc dâu kêu “bộp bộp”, nhất thời hôn mê bất tỉnh. Giang Hải Phong đang phần nội tâm thì làm sao có thể hạ thủ lưu tình? Chàng vừa cấp Lôu Vân Bàng vừa tung người lướt tới bên cạnh lam bào nhân, chàng vận mục lực nhìn kỹ thì thấy đối phương là một trung niên đại hán, dung mạo cực kỳ quái đản. Trán vồ mũi tẹt, miệng móm gò má nhô cao, trông cứ như một nhân vật nửa người nửa quỷ.

Giang Hải Phong đã giơ kiếm lên nhưng chàng không nhẫn tâm hạ thủ.

Ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng quát vang lên từ sau lưng chàng:

- Tiểu tử, ngươi dám à?

Cùng với tiếng quát là một đạo kinh phong nhằm vào Não Bộ huyết phía sau đầu của Giang Hải Phong mà cuộn đến.

Não Hộ huyết nằm trên xương Ngọc Chấm, là đại huyết quan trọng nhất trên thân thể con người, một khi thọ thương, bất luận nặng nhẹ cũng đều đe dọa sinh mạng con người.

Giang Hải Phong tuy có võ nghệ cao cường và can đảm hơn người nhưng tuyệt đối không dám khinh xuất đối với chuyện này. Chàng vội nhào người tới trước, trường kiếm bên hữu thủ phát ra một đạo hàn quang đâm về phía sau.

Thân thủ của kẻ ám kích cũng không tầm thường, vừa xuất kích là lập tức thối lui, mục đích chỉ cố cứu người mà thôi. Khi Giang Hải Phong quay người lại thì đối phương đã lui hơn ba thước.

Người này thân thể thấp bé, mặt đầy râu quai nón, toàn thân mặc hắc y, song thủ cầm một đôi phán quan bút đen bóng.

Giang Hải Phong phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Được! Tối nay ta muốn xem các người có tổng cộng bao nhiêu người và có những công phu ghê gớm gì?

Hắc y đại hán cười nhạt bằng một giọng khàn khàn rồi nói:

- Giang Hải Phong, lời tốt đẹp đã nói hết mà ngươi vẫn chấp mê bất ngộ, chuyện này không thể trách bọn ta được nữa, kiếm của ngươi đã làm tổn thương nghĩa đệ Khổng Lượng của ta, tức là đã kết một mối thù không thể giải với Tuyết Sơn Tứ Hiệp bọn ta. Tiểu tử, ngươi chạy không thoát đâu.

Giang Hải Phong nghe khẩu âm người này thì biết đây chính là kẻ trong rừng dâu đối đáp với chàng lúc nãy, chẳng trách hắn tự thừa nhận là Tuyết Sơn Tứ Ma, cái gọi là tứ hiệp chẳng qua là hắn tự dát vàng lên mặt mình mà thôi.

Chàng liền gạt đầu và nói:

- Rất tốt, tại hạ ngưỡng mộ công phu bất phàm của bốn huynh đệ các vị từ lâu, đêm nay hạnh ngộ tất phải thử cho biết mới được.

Vừa nói đến đây thì chợt nghe sau lưng có tiếng sột soạt. Khi Giang Hải Phong quay lại nhìn thì đã không còn thấy tung tích của lam bào nhân vừa bị chàng đả thương. Lập tức chàng hiểu ra rằng, địch nhân mai phục không ít ở xung quanh.

Nhưng với thân thủ và can đảm của mình, Giang Hải Phong không chút khẩn trương lo lắng, lòng vô cùng trầm tĩnh. Chàng mỉm cười và nói:

- Nào! Nào! Tất cả hãy xuất hiện cho tại hạ xem thử!

Nói đoạn chàng cúi người đặt Lâu Vân Bàng xuống cạnh gốc dâu rồi chống kiếm mà đứng, thần sắc không chút úy kỵ.

Hắc y đại hán quan sát chàng một lúc rồi cười nhạt, nói:

- Vừa rồi người đả thương Hà Giang Nhị Lang cũng đủ để dẫn đến cái chết của người rồi, bây giờ người lại đả thương nghĩa đệ Khổng Lượng của ta tức là kết oán thù không thể hóa giải với phái Tuyết Sơn, dù đêm nay người có thoát được thì ngày sau giang hồ cũng không có chỗ cho người đứng. Tiểu tử, người là nghề non không sợ hổ, chờ đến lúc sợ thật thì đã quá muộn rồi.

Giang Hải Phong hoành kiếm mà đứng, nghe vậy thì chỉ cười nhạt. Chàng không dám rời chỗ đang đứng, vì Lô Vân Bằng đang nằm bên cạnh. Thế nhưng thái độ của hắc y đại hán thấp lùn, mặt đầy râu quai nón kia thì quá đáng ghét, hắc chấp song bút vào nhau, phát ra tiếng kêu “keng keng”, hắc nói bằng giọng trịnh thượng:

- Tiểu tử, còn không buông kiếm chịu trói sao?

Giang Hải Phong vẫn đứng bất động không nói gì. Hắc y đại hán chau mày rồi bỗng nhiên vung phán quan bút lên, thân hình cũng như bóng quạ lao về phía Giang Hải Phong. Song bút một trên một dưới điểm vào yết hầu và Khí Hải huyết của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong không chờ đối phương đến gần, chàng vội ép thân kiếm xuống, thi triển chiêu Nhất Bổng Song Lang đánh vào đôi phán quan bút của đối phương. Đường như hắc y đại hán biết sự lợi hại của bảo kiếm nên vội biến thế Đại Bàng Triển Vũ, song bút phân ra rồi nhẹ nhàng điểm chân xuống đất, lui bước ra sau. Hắc lui ra ngoài hơn trượng, nhưng thấy Giang Hải Phong vẫn đứng nguyên tại chỗ mà không truy theo.

Hắc y đại hán bất giác đỏ mặt, hắc nộ khí nói:

- Người không tiến không thoái như vậy thì làm sao động thủ?

Giang Hải Phong cười cười, nói:

- Người tự lui ra sau khiến ta cũng lười truy theo.

Hắc y đại hán lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi tung người lướt tới, lần này song bút của hắc chấp lại với nhau và bổ xuống dưới. Giang Hải Phong liền đẩy tả chưởng ra, dùng chưởng lực phong bế thế công của song bút. Hắc y đại hán lại phân song bút ra, chiêu thức biến hóa nhằm đâm vào hai mạn sườn của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, chàng vốn không muốn tiếp tục đả thương người nhưng chiêu thức của hắc y đại hán không tầm thường, nếu chàng không đả thương đối phương thì khó tránh bị đối phương đả thương mình. Trường kiếm trong tay chàng từ dưới đâm lên, thi triển tuyệt học mà chàng từng khổ luyện trên hải đảo, đó là chiêu Phong Vũ Nhất Tàn Chi.

Kiếm quang lấp lóe, hắc y đại hán liền biến sắc, miệng kêu thất thanh, nhưng trong chớp mắt đó lại có tiếng quát lớn như sấm rền:

- Ngừng tay! Người dám hả?

Một chiếc Tử Kim Kỳ mang theo kinh phong chụp xuống đầu Giang Hải Phong. Giang Hải Phong cười sang sảng rồi thuận theo thế kiếm đang xuyên lên mà biến thành chiêu Cử Hỏa Thiêu Thiên, sau đó thừa thế vọt ra ngoài vòng chiến.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, Tử Kim Kỳ của đối phương bị trường kiếm vạch thủng một mảng lớn.

Nhân vật vừa xuất thủ ám kích chính là nhị ma lợi hại nhất trong Tuyết Sơn Tứ Ma, giang hồ thường gọi là Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương. Ngoài ra tam ma còn lại theo thứ tự là lão đại Hoa Nhiệm Lệ Chiêu, lão tam Hải Diễm Ngô Khâu và lão tứ đã thọ thương Lam Y Quỷ Khổng Lượng.

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương này dựa vào chiếc Tử Kim Kỳ mà giết người vô số, máu nhuộm lá cờ nên mới có trác hiệu là Huyết Kỳ. Tính tình người này cực kỳ tàn khốc, xem sinh mạng của con người như cỏ rác, thích giết người như thích uống rượu. Lần này sở dĩ huynh đệ bọn chúng đến đây là vì nể mặt huynh đệ Hà Giang Nhị Lang. Tuyết Sơn Tứ Ma và Hà Giang Nhị Lang vốn có giao tình thâm sâu nên bọn chúng mới lôi kéo nhau cùng đến.

Chẳng ngờ đối thủ tuy là một thiếu niên nhưng võ nghệ cao cường, vừa xung trận đã liên tiếp hao binh tổn tướng, ngay cả Hà Giang Nhị Lang cũng thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Theo ý của lão đại Hoa Nhiệm Lệ Chiêu, bốn huynh đệ Tuyết Sơn Tứ Ma vốn đã chuẩn bị phủ tay mà đi, không vướng vào vũng nước đen này nữa nhưng không ngờ ngay lúc đó Lam Y Quỷ Khổng Lượng lại thọ thương. Chuyện này đã đưa bọn chúng vào thế cưỡi hổ, Tuyết Sơn Tứ Ma xưa nay không quen cam tâm khuất phục nên đành quyết sinh tử với đối phương một phen.

Lâu nay huynh đệ bọn chúng đối địch thường xuất thủ riêng lẻ, trừ phi một trong số bốn huynh đệ chiến bại thì hai người khác mới liên thủ tiếp chiến.

Tử Kim Kỳ của Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương bị Giang Hải Phong rạch thủng một mảng khiến hấn bất giác kinh hãi, toát mồ hôi lạnh. Hấn cảm thấy vô cùng đau đớn, vì Tử Kim Kỳ này do hấn hợp chế từ chín loại kim tơ, bình sinh luôn mang bên người, quý trọng như thân thể, không ngờ vừa xuất chiêu đầu đã bị hủy trong tay đối phương. Tuy vẫn có thể dùng để đối địch nhưng uy lực của Tử Kim Kỳ lúc này đã giảm đi rất nhiều.

Giang Hải Phong chuyển trường kiếm, hướng mũi kiếm về phía Hoa Nhiệm Lệ Chiêu ở bên trái, chân điểm nhẹ xuống đất, thoáng cái chàng đã đến trước mặt người này. Tinh thần của chàng lúc này vô cùng phấn chấn, tuy đối diện với lưỡng địch nhưng vẫn trấn định phi thường.

Lệ Chiêu lật song bút vào nhau, song mục xa hung quang ra tứ phía, khi Giang Hải Phong tiến đến thì song bút của hắn từ hai bên mãnh công vào giữa.

Giang Hải Phong ngửa người ra sau, “choang” một tiếng, đôi thiết bút của Lệ Chiêu như va vào chảo lửa khiến hai tay hắn tê buốt, hổ khẩu phát nóng, suýt chút nữa thì song bút vượt khỏi tay.

Hoa Nhiệm Lệ Chiêu thầm biết không ổn nên cố sức ngửa người ra sau, đồng thời hắn thi triển chiêu Thiết Bản Kiềm, nhưng trong chớp mắt muốn trở người đứng lên thì một lưỡi kiếm sắc lạnh đã chỉ vào trước ngực hắn. Nếu Lệ Chiêu dám nâng người lên một phân thì đừng mong bảo toàn sinh mạng.

Giang Hải Phong mục xạ tinh quang, chàng nói:

- Các hạ còn chưa chịu thua sao?

Lệ Chiêu bất giác lạnh người, thân thể chợt mềm nhũn và nằm “bịch” xuống đất. Toàn thân hắn run bần bật, hắn lắp bắp nói:

- Huynh đệ, nếu... nếu người đả thương ta thì bằng hữu của người tất sẽ không cứu được, ta... ta có thuốc giải.

Giang Hải Phong động lòng, chàng nâng mũi kiếm lên khoảng nửa thước rồi cười nhạt, nói:

- Thuốc giải ở đâu? Còn không mau đưa ra?

Lệ Chiêu thấy mũi kiếm rời xa mình thì nhất thời can đảm trở dậy, hắn cười ha ha, nói:

- Tiểu huynh đệ, Lệ Chiêu ta nói có là nhất định có, người lui một bước là ta lấy cho người ngay.

Giang Hải Phong y lời lui một bước nhưng trong lòng chàng cũng đã có tính toán, chỉ cần đối phương to gan dám nuốt lời thì kiếm của chàng tuyệt không tha mạng cho hắn.

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương đứng phía sau bên kia ngăn người một lúc rồi nói:

- Đại ca, người định làm gì thế?

Lệ Chiêu ngồi dậy và thở dài, nói:

- Chúng ta bại rồi, lão nhị, còn gì để nói nữa? Đưa cho hắn thôi!

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương biến sắc nhưng hắn thừa hiểu tính cách vị nghĩa huynh này của hắn, tuyệt đối không dễ dàng chịu thua như vậy. Do đó, hắn đoán bên trong tất có nguyên nhân và nhất thời hắn cũng bất động.

Hoa Nhiệm Lệ Chiêu mò trên người lấy ra một tiểu hồ lô màu đen và nói:

- Tiểu huynh đệ, người cần bao nhiêu?

Nói đoạn hấn ngược nhìn Giang Hải Phong và mỉm cười.

Giang Hải Phong trừng mắt nhìn đối phương rồi nói:

- Khoan đã!

Chàng tiến tới trước một bước, trường kiếm hích lên, Lệ Chiêu vội rút tay lại và hỏi:

- Người muốn làm gì?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Để ta tự lấy.

Lệ Chiêu từ từ đưa tiểu hồ lô ra trước và mỉm cười, nói:

- Huynh đệ, lấy ít ít nhé, lần sau bọn ta dùng nó để cứu người khác đấy.

Giang Hải Phong dùng mũi kiếm khéo lấy hồ lô, Lệ Chiêu lui ra sau ba bốn bước, rồi cười hì hì, nói:

- Không cần dùng nhiều, ba bốn viên là đủ rồi.

Giang Hải Phong cầm lấy hồ lô và cảm thấy nhẹ tênh như chẳng có vật gì, lòng bất giác lấy làm kỳ quái, chàng cúi nhìn thì thấy miệng hồ lô bị niêm kín. Chàng dùng bảo kiếm tiện đứt miệng hồ lô và dốc ngược xuống, quả nhiên chỉ là một hồ hô trống không.

Ngay lúc đó Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương và Hoa Nhiệm Lệ Chiêu bỗng nhiên cùng lui ra sau mấy bước.

Giang Hải Phong chợt dạ, chàng cười nhạt một tiếng và quăng hồ lô xuống đất, trường kiếm bên hữu thủ lập tức hướng ra ngoài. Hàn quang lấp lánh, lưỡi kiếm vút theo chiếc hồ lô đang lơ lửng trên không. “Cách” một tiếng, thế kiếm vừa hạ thì bình hồ lô đã hóa thành ngàn mảnh bay tứ tán.

Giang Hải Phong nộ khí quát lớn:

- Lão tặc, người dám gian trá à?

Chàng điểm mũi chân xuống đất, toàn thân như mũi tên bay về phía Lệ Chiêu, chàng cười nhạt, nói:

- Lão tặc vô sỉ, ta xem lão chạy đường trời nào cho thoát?

Lệ Chiêu cũng cười ha ha rồi nói:

- Ta cũng muốn xem làm sao người chạy thoát?

Lời chưa dứt thì song chưởng của hấn cùng đẩy ra, một luồng khói đen từ lòng bàn tay hấn cuộn tới trước, bao trùm toàn thân Giang Hải Phong.

Nhất thời Giang Hải Phong đành phải tung người lui ra sau, chàng biết Tuyết Sơn Tứ Ma đều là nhân vật quen thi triển độc dược và ám khí nên không dám khinh xuất. Thân hình chàng vừa thoát khỏi làn khói đen thì Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương từ phía bên kia lặng lẽ công tới. Tử Kim Kỳ trong tay hấn quật từ trên xuống với kinh phong ào ạt, đặc biệt là trên cán cờ có lưỡi đao sắc lạnh, lấp lánh bạch quang, nhằm giữa lưng Giang Hải Phong mà đâm thẳng tới.

Giang Hải Phong chưa kịp thi triển Quái Mãng Phản Thân thì huyết kỳ của đối phương đã ập tới, chàng khẽ quát:

- Người muốn tìm cái chết chăng?

Lời vừa phát thì tả thủ phát ra ngoài, ngũ trảo xòe ra chụp lấy cán huyết kỳ, Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương vội ngửa người ra sau. Nhưng Giang Hải Phong đã quyết không để đối phương tẩu thoát, chàng sải chân tới trước, trường kiếm theo thế Trường Hồng Quán Nhật, tả thủ bắt kiếm quyết rồi phát mạnh ra ngoài. Thân thủ của danh gia quả nhiên là bất phạm, thức kiếm này của chàng thật sự đã đạt đến bốn chữ Kiếm Tẩu Khinh Linh.

Xem ra chỉ là một đạo bạch quang lấp lánh, chớp mắt lưỡi kiếm đã đến cạnh bụng dưới của Phạm Tiểu Cương. Nhưng Phạm Tiểu Cương cũng không phải tay vừa, nhân vật quán tuyệt trong Tuyết Sơn Tứ Ma này cười khẩy một tiếng rồi quét huyết kỳ từ trên xuống dưới. “Soạt” một tiếng, kiếm của Giang Hải Phong đã bị đánh bật sang một bên.

Cùng lúc đó, Hoa Nhiệm Lệ Chiêu lại phi tới lần nữa, đôi phán quan bút thi triển một thức Bạt Phong Bàn Đả mãnh công vào dưới mạng sườn của Giang Hải Phong. Thế nhưng Giang Hải Phong vẫn điềm nhiên bình thản, chàng cười khẽ một tiếng và bật người phóng vút lên không.

Phạm Tiểu Cương cũng lập tức tung lên theo, huyết kỳ cuộn gió ập đến, kinh phong cực kỳ uy mãnh, vút thẳng vào hai chân Giang Hải Phong.

Hoa Nhiệm Lệ Chiêu cũng chớp thời cơ thi triển thế Như Ý Thổ Nạp, song bút một trước một sau điểm loạn xạ vào những đại huyết trên người Giang Hải Phong.

Hai nhân vật này xuất thủ cực nhanh, thoáng cái là đến. Nhưng thân công phu của Giang Hải Phong dường như đã đạt đến cảnh giới quỷ thần khôn lường, trong bất cứ tình huống nguy hiểm nào, chàng cũng đều có thể ung dung tiến thoái.

Trong chớp mắt, khi hai huynh đệ đối phương xuất chiêu thì Giang Hải Phong đã lảng không mà dịch xéo qua và hạ thân xuống đất.

Song ma thấy vậy thì buột miệng kêu thất thanh:

- Không xong rồi!

Cả hai vội vận khí vào đan điền rồi trụ người hạ xuống. Nhưng thần thủ của đối phương làm sao có thể so sánh với Giang Hải Phong, khi Giang Hải Phong tiếp đất thì Lê Chiêu và Phạm Tiểu Cương vẫn còn cách mặt đất mấy thước. Chỉ nghe chàng cười lớn rồi quát:

- Đi!

Tả thủ cũng theo tiếng quát mà đẩy ra một đạo kinh lực di sơn đảo hải. Phạm Tiểu Cương bị trúng chưởng trước tiên, thân người hắn bị chấn động rồi lăn lộn trên không mấy vòng, huyết kỳ cũng tuột khỏi tay, bay ra xa hơn trượng.

Lê Chiêu tuy chưa bị kinh khí đả thương nhưng cũng hồn phi phách tán, hắn thấy nghĩa đệ thọ thương bay đi thì vội đạp chân phải vào chân trái, mượn lực mà liều mạng bổ nhào về phía Giang Hải Phong. Đồng thời hữu thủ cũng vung mạnh ra, hắn không tiếc dùng một chiếc phán quan bút làm ám khí, phóng thẳng vào chính diện Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền bạt trường kiếm lên, “choang” một tiếng, thiết bút bị đánh bay đi, nhưng nhìn lại thì thấy Lê Chiêu đã bỗng nghĩa đệ Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương và hắn đang chạy vào rừng dâu rậm rạp.

Sát cơ đột khởi trong lòng Giang Hải Phong, chàng quát lớn:

- Hai người đừng mong thoát, hãy để sinh mạng lại!

Hai chân thi triển thức Xá Châu Hãn Phong, thân hình liên tục nhô lên thụp xuống rất đẹp, trông cứ như cánh cò giữa đồng hoang, nhanh cực kỳ.

Lê Chiêu kinh tâm táng đởm, bất giác hô kêu lớn:

- Các người mau đến! Mau đến!

Giang Hải Phong phát thân kiếm ra ngoài, Lê Chiêu vừa lách qua trái thì đường kiếm cũng vừa vạch một đường từ ngực xuống mạng sườn của hắn, lưỡi kiếm lạnh như băng, róc đi một mảng thịt của hắn.

Lê Chiêu bất giác rùng mình, hắn kêu thất thanh rồi ngã nhào qua trái, đồng thời Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương cũng bị hất văng đến trước. Hắn lại lớn tiếng kêu:

- Người dâu đến mau... đến mau...

Giang Hải Phong dẫn tới trước một bước, mũi kiếm đã hướng vào giữa lưng Hoa Nhiệm Lê Chiêu. Nhưng lão ma đầu này làm sao có thể chịu chết như vậy? Hắn mãnh xông tới trước, phán quan bút trở ngược lại quét vào thân kiếm của Giang Hải Phong. Trường kiếm bị chấn động, vạch dài một đường từ lưng lên vai Lê Chiêu, để lại một vết máu khá sâu.

Lê Chiêu lại kêu thảm một tiếng, nhất thời hắn vừa bò vừa chạy vào rừng dâu.

Giang Hải Phong cười ha ha, chàng nói:

- Khá lắm, người còn muốn chạy sao?

Lời vừa dứt thì đột nhiên có một loạt tên bay về phía chàng, tiếp theo là có ba bóng người lao ra từ trong bóng tối. Một người trong bọn quát lớn:

- Lệ lão đệ mau lui bước, để bọn ta đối phó với hấn.

Người này vừa dứt lời thì một thanh thiết đao như độc long xuất động chém tới, ánh hàn quang trên đao lấp lánh nhằm vào giữa ngực Giang Hải Phong. Giang Hải Phong không ngờ lúc này còn có một toán người nữa xuất hiện, điều này cũng khiến hỏa nộ trong người chàng càng dâng lên cao. Hiện tại chàng chẳng còn kiêng kỵ gì nữa, trường kiếm quét ra, đánh dạt thiết đao của người mới đến qua một bên. Cùng lúc, chàng nhào người tới trước, tả thủ thi triển thế Thiết Tì Bà Thủ điểm vào giữa ngực đối phương.

“Bình” một tiếng, người này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, thân hình lộn nhào và bay thẳng ra sau. Ba ngón tay của Giang Hải Phong đã điểm nát nội tạng của hấn, hiện tại hấn lăn lộn dưới đất và luôn miệng kêu cứu mạng. Ngay cả diện mạo của đối phương như thế nào, hấn cũng chưa kịp thấy rõ mà đã thọ thương, điều này khiến cho hai tên còn lại kinh tâm khiếp đảm.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi đột nhiên quay người bỏ chạy. Giang Hải Phong liền tung người truy theo, chàng ngậm kiếm lên miệng, song thủ cùng xuất ra, hai luồng chỉ phong như gió lướt tới điểm ngay vào đại huyệt sau lưng của hai gã. Ba người này thế đến như gió nhưng tổng cộng chưa được mấy chiêu đã hoàn toàn bị khống chế.

Giang Hải Phong vẫn chưa nguôi phần nộ, chàng quét mục quang nhìn tứ phía như con hổ đói nhưng chẳng thấy một bóng người nào nữa. Có lẽ đối phương kinh tâm khiếp đảm nên lẫn trốn vào rừng dâu, không dám xuất diện nữa.

Giang Hải Phong trở lại gốc dâu, ôm vị lão bằng hữu của chàng lên. Lão nhân Lô Vân Bằng trông thật đáng thương, miệng sủi đầy bọt trắng, hơi thở rất yếu ớt. Giang Hải Phong vội vàng giải huyệt cho lão, chàng sợ do bế khí lâu quá khiến lão ta không chịu đựng nổi.

Thiết Chưởng Hắc Ứng Lô Vân Bằng được giải huyệt thì ngửa mặt thở dài, nói:

- Lão đệ... đây là nơi nào?

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Chúng ta sắp vượt khỏi vòng vây rồi. Lão yên tâm!

Lô Vân Bằng dụ mắt, nhìn ra tứ phía một lúc rồi nhắm mắt lại, hô hấp của lão càng lúc càng yếu dần. Giang Hải Phong nóng lòng như bị lửa đốt, chàng ôm chặt Lô

Vân Bàng nhưng thân hình cũng bất giác phát run. Trong đời này, chàng chưa từng phụ bất kỳ người nào, nếu nói có thì Lâu Vân Bàng này là người đầu tiên. Rừng dâu lạnh lẽo thê lương, ánh trăng mờ mờ bàng bạc không gian, mây đen đã bay đi tứ tán. Gió đêm thổi qua từng cơn khiến con người càng cảm thấy buốt giá.

Tâm tình của Giang Hải Phong rất trầm trọng, lúc này chàng đang nóng lòng lo cho sinh tử của Lâu Vân Bàng. Chàng nghĩ:

- “Nếu lão ta chết thật thì làm sao ta có thể an tâm?”

Bỗng nhiên Lâu Vân Bàng khẽ động dậy, lão gượng cười, nói:

- Thả ta xuống, lão đệ!

Giang Hải Phong cảm thấy thân nhiệt của lão chợt nóng như lửa, chàng không dám do dự nên vội đặt lão xuống thảm cỏ, mặt cỏ đầy nước mưa nhưng chàng cũng không ngại. Chàng nói:

- Lão tiên bối, xin hãy yên tâm. Nhất định tại hạ sẽ tận lực để cứu lão.

Lâu Vân Bàng buột miệng nói:

- Không xong rồi!

Nói đoạn lão mở mắt ra, hai mắt đã hiện một màng đen, đây là hiện tượng cho biết độc tố đã công tâm, sinh mạng của Lâu Vân Bàng đã đến hồi nguy kịch. Giang Hải Phong đưa hai tay run run áp vào lưng lão ta rồi vận lực đẩy chân nguyên của mình sang người Lâu Vân Bàng. Nhưng thân người Lâu Vân Bàng càng run mạnh hơn, lão ta không chịu nổi lực đạo của Giang Hải Phong, song mục lúc nhắm lúc mở, dường như vô cùng đau đớn.

Giang Hải Phong không kiềm chế được nên rơi lệ, chàng nói:

- Lão tiên bối... Chỉ cần cứu được mạng sống của lão thì bất cứ chuyện gì tại hạ cũng làm. Hãy mau nói cho tại hạ biết, làm thế nào mới cứu lão được? Mau...

Hai mắt Lâu Vân Bàng đã vô thần, đôi môi khô khê động, như muốn nói điều gì nhưng không thể phát ra thành tiếng. Lúc này chợt nghe có người cười sang sảng trong rừng dâu, tiếp theo là một giọng lạnh lùng:

- Giang Hải Phong, lão phu đến cứu bằng hữu ngươi đây.

Giang Hải Phong cả kinh, chàng vừa quay lại thì nghe người kia lớn tiếng nói tiếp:

- Thắp đèn lên!

Ánh lửa chớp lóe, bảy tám ngọn đèn lồng lập tức được thắp sáng. Dưới ánh đèn, người đầu tiên mà Giang Hải Phong nhìn thấy là một bạch y lão nhân gầy guộc. Lão nhân này đầu tóc trắng như tuyết, song mục rất nhỏ, thân hình vừa ốm vừa cao, lão ngồi trên một chiếc ghế có bánh xe, hai bên có sáu thanh y thiếu niên cầm đèn.

Giang Hải Phong quan sát lão nhân này một lúc rồi bất giác ngẩn người, chàng hỏi:

- Các hạ là ai? Giang mỗ chưa từng quen biết.

Bạch y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Trước tiên người không cần quán lão phu là ai, tóm lại cứu người là chuyện quan trọng.

Nói đoạn lão lấy ra một ống trúc rồi tiếp lời:

- Giang Hải Phong, lệnh hữu đã bị độc tố công tâm, nếu không có Tuyết Sơn Thần Tán này thì e rằng sinh mạng của lệnh hữu chỉ còn tính từng khắc thôi.

Lão cười hì hì rồi nhướng mày nói tiếp:

- Lão phu biết người là một thiếu niên đầy nhiệt huyết nên không thể thấy chết mà không cứu, đúng không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nếu lão cũng là địch nhân của tại hạ thì việc này chẳng khác gì uy hiếp tại hạ.

Bạch y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Thiếu hiệp, người sai rồi, đây không phải là uy hiếp, mà ngược lại là một cuộc giao dịch công bằng. Người thử nghĩ xem, Lâu Vân Bàng đã bán rẻ bọn ta, vậy thì tại sao bọn ta phải cứu hắn chứ?

Giang Hải Phong nộ khí quát:

- Các người có điều kiện gì?

Bạch y lão nhân cười hì hì, nói:

- Rất đơn giản, chỉ cần người thúc thủ chịu trói thì lão phu lập tức động thủ cứu người, thế nào?

Nói đến đây thì lão ngẩng cao đầu và hất hàm hỏi:

- Thế nào? Chỉ cần người gạt đầu là được rồi. Lão phu tuyệt đối tin tưởng người.

Đôi mày kiếm của Giang Hải Phong chợt dựng thẳng lên, chàng cười nhạt và nói:

- Nếu tại hạ cần thuốc giải thì dễ như trở bàn tay, lão cho rằng tại hạ không thể đoạt từ tay lão chăng?

Nói đoạn chàng định tung người phóng tới.

Nhưng bỗng nhiên lão phu kia phá lên cười to hơn. Lão nói:

- Khoan đã! Khoan đã! Người ta nói Giang Hải Phong là một thiếu niên nghĩa dũng kiên toàn, lão phu vốn rất tin điều đó, nhưng bây giờ xem ra, lão phu đã nhìn lầm người rồi, nực cười...

Bạch y lão nhân này vừa nói vừa không ngừng cười, lão chỉ tay vào hai chân và nói tiếp:

- Người xem này, lão phu mang trọng bệnh chẳng khác gì phế nhân, sở dĩ dám đến đây là vốn cho rằng người là người có nghĩa. Nào ngờ... Ha ha...

Lão cười sang sảng một tràng rồi nói tiếp:

- Người muốn đối phó với một lão nhân tàn phế thế này thì đương nhiên là quá dễ, nhưng e rằng sẽ có tổn hại đến thanh danh của người chăng?

Lão đưa ống trúc lên không lắc lắc rồi tiếp lời:

- Nào! Nào! Người giết ta rồi đoạt cái này đi!

Giang Hải Phong bị mấy lời châm biếm đầy khiêu khích của lão làm cho đỏ mặt tía tai, nhất thời chàng ngẩn người đứng giữa đường trường mà không biết phải nói gì, làm gì.

Lão nhân lại cười hì hì, nói:

- Thế nào? Thiếu hiệp khách, người là người phóng khoáng, lão phu chỉ nghe người một câu thôi, gật đầu hay lắc đầu?

Giang Hải Phong quay lại nhìn Lâu Vân Bàng thì thấy hai mắt lão đang cố gắng mở ra, tựa như đang cố gầy giữa lần cuối cùng. Tình hình này khiến chàng không còn do dự nữa, chàng thầm nghĩ:

- “Lâu tiên bối vì cứu ta mà cam nguyện hy sinh thân mình, bây giờ ta há chẳng dám hy sinh vì lão sao?”

Nghĩ đoạn chàng cười nhạt, nói:

- Được! Các người hãy cứu người trước rồi tính.

Bạch y lão nhân cười ha ha, lão nói:

- Vậy thì được, nhưng người phải nói rõ, đến lúc đó người không được trở mặt đấy.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

Lão nhân vỗ tay một cái rồi nói:

- Được! Nhất ngôn cửu đỉnh nhé.

Lão quay đầu, vẫy tay và nói tiếp:

- Nào! Đẩy ghế ta tới, chúng ta cứu người là việc quan trọng.

Đột nhiên Giang Hải Phong khẽ quát:

- Khoan đã!

Bạch y lão nhân khoát tay, chiếc ghế có bánh xe lập tức dừng lại, lão nhìn qua Giang Hải Phong và nói:

- Thế nào? Còn chuyện gì nữa?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chỉ cần các người cứu được lão ta thì tự nhiên tại hạ thức thủ chịu trôi, tùy các người xử lý, nhưng về sau các người không được làm khó dễ lão ta.

Bạch y lão nhân cười nhạt, nói:

- Nhất ngôn cửu đỉnh, nể mặt người nên bọn ta sẽ thả hẩn đi, tuyệt đối không làm khó dễ hẩn. Người có thể yên tâm rồi chứ?

Giang Hải Phong lui một bước rồi nói:

- Được rồi! Tại hạ tin các người một lần này.

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Chẳng có gì không thể tin cả.

Nói xong thì chiếc ghế đã được đẩy đến cạnh người Lô Vân Bằng. Bạch y lão nhân cúi đầu quan sát Lô Vân Bằng một lúc rồi quay lại dặn dò:

- Nào! Đỡ lão ta dậy!

Hai thiếu niên phía sau lập tức đỡ Lô Vân Bằng dậy, Giang Hải Phong cũng vội bước đến, bạch y lão nhân nhìn chàng và nói:

- Người cứ yên tâm, ta nói cứu hẩn là nhất định cứu hẩn, tuyệt không nuốt lời.

Nói đoạn lão mở nắp ống trúc rồi dốc ra bàn tay mấy viên dược hoàn màu xanh lục, kể đó lão mỉm cười với Giang Hải Phong và nói:

- Thế nào? Người có cần xem qua không?

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Không cần, các hạ hãy mau mau cho lão ta uống đi!

Bạch y lão nhân mỉm cười, nói:

- Được! Bảo đảm là hữu hiệu.

Nói đoạn lão bỏ mấy viên dược hoàn vào miệng Lô Vân Bằng rồi nói với thuộc hạ phía sau:

- Mau đỡ lão ta dậy!

Lão án song thủ vào hai vai Lô Vân Bằng, song thủ của lão không ngừng rung động khiến thân hình Lô Vân Bằng cũng rung động theo.

Giang Hải Phong bất giác cười nhạt, nói:

- Khá lắm! Chưởng lực của lão cũng không tệ.

Bạch y lão nhân cười hì hì, nói:

- Không tệ lắm...

Vừa nói đến đây thì Lâu Vân Bàng đang nhắm mắt sắp chết bỗng nhiên mở to mắt ra, trước ngực lão ta phập phồng liên tục rồi thổ ra một ngụm nước đen, nhất thời mùi xú uế bốc lên mũi khiến ai nấy đều muốn nôn ọe.

Bạch y lão nhân cười nhạt, nói:

- Tốt rồi! Sinh mạng này có thể cứu được rồi!

Nói đoạn lão vỗ vào lưng Lâu Vân Bàng hai cái. Lâu Vân Bàng liên tục thổ ra nước đen, trong miệng phát ra thanh âm khò khè kéo dài.

Bạch y lão nhân phát tay hạ lệnh đưa Lâu Vân Bàng qua một bên, đồng thời lão quay sang mỉm cười với Giang Hải Phong và nói:

- Giang Hải Phong, lão phu đã y theo lời mà làm. Bây giờ đến lượt người đó. Lão phu tin tưởng người là một quân tử tín nghĩa, thế nào?

Giang Hải Phong bước đến cạnh Lâu Vân Bàng, chàng ấn tay vào mạch môn của lão thì cảm thấy quả nhiên mạch đạo đã thông, huyết dịch lưu hành, độc thương đã hoàn toàn được trị lành.

Chàng lui một bước rồi nghiêm sắc diện nói:

- Vị lão bằng hữu này của tại hạ là người rất có nghĩa khí, sau khi tỉnh lại, nếu lão ta thấy tại hạ chịu trối thì nhất định sẽ bất phục. Chi bằng các người hãy đưa lão ta rời khỏi nơi này, khi lão tỉnh lại mà không thấy tại hạ thì cũng là chuyện đã rồi.

Bạch y lão nhân gật đầu, lòng bất giác khâm phục tính cách của Giang Hải Phong nên liền nói:

- Chuyện này không khó, lão phu sẽ thực hiện ngay.

Nói đoạn lão quay sang dặn dò mấy thanh y thiếu niên:

- Các người đưa hấn đến Thanh Châu khách điểm, bảo bọn tiểu nhị hãy khá phục vụ tốt cho hấn, đến khi nào thân thể hấn tráng kiện trở lại mới thôi.

Hai thanh y thiếu niên lập tức nhận lệnh và bước lên trước khiêng Lâu Vân Bàng lên. Chợt nghe Giang Hải Phong nói:

- Xin các hạ cho biết đại danh, Giang Hải Phong sẽ không quên lòng tốt của các hạ.

Bạch y lão nhân cười ha ha rồi nói:

- Giang Hải Phong, lão phu biết tâm ý của người, phải chăng người không yên tâm về ta, sợ ta ngầm gia hại vị bằng hữu của người?

Giang Hải Phong không phủ nhận. Lão phu cười nhạt, nói:

- Việc đã đến nước này, lão phu cũng không ngại cho người biết, lão phụ họ Yến tên là Cửu Công, giang hồ bằng hữu thường gọi là Bạch Y Tẩu. Ta đã nói là bảo đảm an toàn cho lệnh hữu thì quyết không nuốt lời, bằng không há chẳng bị thiên hạ chê cười sao? Thế nào, thiếu niên hiệp khách, người có tin được không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Vậy thì tại hạ chẳng còn gì bận tâm nữa.

Chàng phát tay rồi nói tiếp:

- Các người hãy đưa lão ta đi thôi!

Bạch y lão nhân ngẩn người, lão nói:

- Vừa rồi người đồng ý với lão phu là thúc thủ chịu trời mà?

Giang Hải Phong cười nhạt và đưa hai tay ra, nói:

- Các người cứ đến trời tại hạ.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công phá lên cười ha ha rồi nói:

- Giang Hải Phong quả nhiên là một trang hảo hán, người yên tâm, bọn ta tuyệt không làm khó dễ người. Kết cuộc của người sẽ do công nghị của võ lâm đồng đạo quyết định, trước khi phát lạc người, lão phu nguyện phụ trách vấn đề an toàn cho người.

Lão quay sang thiếu niên bên cạnh và nói tiếp:

- Kiếm Phi! Các người muốn lập chí thì nên lấy vị Giang Hải Phong này làm gương, tuy hấn là địch nhân của chúng ta nhưng gia gia rất khâm phục hấn.

Thiếu niên kêu bằng Kiếm Phi liền cúi người, nói:

- Tôn nhi cũng cho rằng như thế.

Bạch Y Tẩu khẽ quát:

- Đi trời hấn lại!

Yến Kiếm Phi chau mày, hấn lấy trên người ra một sợi dây thừng rồi từ từ bước về phía Giang Hải Phong và nói:

- Giang huynh! Xin lượng thứ cho tiểu đệ mạo phạm.

Giang Hải Phong cười sang sảng nói:

- Người cứ việc trời, chỉ sợ sợi dây này không trời nổi ta thôi.

Yến Kiếm Phi ngằm kinh hãi, hấn cúi nhìn sợi dây trên tay rồi bất giác do dự không bước tới nữa.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Trói quân tử không trói tiểu nhân. Giang Hải Phong, người nói thế là hơi tự hạ thấp mình đấy.

Song mục Giang Hải Phong bất giác xạ tinh quang, chàng không ngờ lão nhân này lại có khí khái của một anh hùng như thế, đủ thấy trong giới hắc đạo cũng không ít kẻ nghĩa dũng. Chàng mỉm cười và gật đầu, nói:

- Đã vậy thì các người mau trói ta đi!

Yến Kiếm Phi lập tức bước lên, hấn dùng dây thừng quấn quanh người Giang Hải Phong năm sáu vòng rồi thắt lại mười mấy gút, có thể nói là khá chắc chắn. Trói xong thì hấn lạng lẽ lui bước qua một bên.

Bạch Y Tẩu quan sát kỹ Giang Hải Phong một lượt rồi gật đầu, nói:

- Thiếu niên hiệp khách, bây giờ lão phu không ngại nói cho người biết, người vừa bước vào giang hồ mà đã tạo ra nhiều sát nghiệt như vậy, khiến ai ai cũng đều muốn trừ diệt người. Phen này, theo lão phu phán đoán thì sẽ hung đa cát thiểu chờ người, đây cũng là kết quả do người tự tạo ra, không thể oán trách ai được.

Lão phá lên cười ha ha rồi chợt hỏi:

- Người không sợ gì à?

Giang Hải Phong nói:

- Bây giờ nói sợ thì đã muộn. Nói nhiều vô ích, chúng ta đi thôi!

Yến Cửu Công hơi biến sắc, lão nói:

- Yến Kiếm Phi, hãy thu giữ trường kiếm sau lưng hấn!

Yến Kiếm Phi bước lên, hấn định giơ tay lấy kiếm thì đôi mày của Giang Hải Phong chợt dựng lên, chàng khẽ quát:

- Không được động vào!

Yến Cửu Công chau mày hỏi:

- Vì sao?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Kiếm này là do Bạch Dương đạo trưởng tặng cho tại hạ, ngày sau có thể lão ta cần lấy lại từ tay tại hạ, vì thế sống chết gì nó cũng phải theo tại hạ, các vị không được động đến.

Yến Cửu Công thầm kinh ngạc, lão vốn ngưỡng mộ công phu kinh người của Bạch Dương đạo trưởng từ lâu và từng nghe nói Bạch Dương đạo trưởng phong kiếm ở Tam Dương đạo quán mấy mươi năm rồi, không ngờ lão đạo trưởng cũng bại trong tay

thiếu niên này. Sau đó còn tặng kiếm cho Giang Hải Phong, từ đây có thể đoán, võ công của Giang Hải Phong quả nhiên cao thâm khôn lường.

Bạch Y Tẩu Yển Cửu Công nghe vậy thì mỉm cười gật đầu, nói:

- Đã vậy thì bọn lão phu tuyệt đối không miễn cưỡng.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Nhưng người phải theo lão phu đến một nơi, đến đó bọn ta mới có thể chiếu cố cho người.

Đến lúc này thì Giang Hải Phong đã không quan tâm đến chuyện sinh tử, chàng gật đầu, nói:

- Đi thì đi thôi!

Yển Cửu Công lộ vẻ vui mừng, lão phát tay nói:

- Đi! Bọn tiểu tử hãy cầm đèn đi trước!

Thế là đoàn người tiền hô hậu ủng đưa Giang Hải Phong đi vào nơi thâm sâu của rừng dâu.

Giang Hải Phong chẳng nói một lời, trong đầu chàng bất giác thầm nghĩ: Chẳng biết Lô Vân Bàng có bình an thật hay không?

Kể đó chàng lại nghĩ đến mình, không ngờ mình lại rơi vào kết cục như thế này, trước khi vào Trung Nguyên, bản ý của mình là muốn tạo dựng một sự nghiệp, nhưng bây giờ xem ra hùng tâm tráng chí đó đã thành hư không rồi.

Nghĩ đến đây, bất giác chàng buông tiếng thở dài rồi cúi đầu, ngay cả người bên cạnh cũng lườm nhìn.

Diện tích rừng dâu này khá lớn, càng đi càng vào sâu, tựa như vĩnh viễn không đến bìa rừng. Thế nhưng bọn người kia như khinh xa quen đường, bọn họ xuyên qua những ngõ ngách trong rừng dâu mà đi rất tự nhiên. Dần dần rừng dâu cũng thưa dần, trước mắt đã có ánh đèn ẩn hiện.

Đột nhiên có một ngọn đèn lồng lóe sáng, trước mắt xuất hiện một toán người, đi đầu là một quan nhân đội mũ hồng, người này cười lớn rồi nói:

- Ái chà! Thật không dễ chút nào, Yển lão thái gia đã bắt được đại tặc rồi chẳng? Công lao này không phải là nhỏ!

Yển Cửu Công bất giác đỏ mặt, lão quay lại nhìn Giang Hải Phong rồi lớn tiếng nói:

- Từ quan nhân chớ nói thế!

Quan nhân họ Từ lộ vẻ ngạc nhiên, hấn hỏi:

- Thế nào? Không nói thế thì còn nói cách nào khác?

Yến Cửu Công hạ giọng nói:

- Xin Từ đại nhân hãy đưa người trở về, người này tạm thời do lão phu trông giữ, hấn không chạy được đâu.

Từ đại nhân càng ngạc nhiên, hấn cười nhạt, nói:

- Lão thái gia, lão chớ nói đùa. Bọn tại hạ vất vả cả đêm, người này lại là tội phạm bị truy nã, không đưa về phủ làm sao được?

Giang Hải Phong nghe người này nói thì dùng dưng phần nộ, chàng cười nhạt rồi nói:

- Giang Hải Phong ta là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, tên cầu quan người sao lại vu oan cho ta là đạo tặc? Há có lý như thế sao?

Chàng phần nộ như vậy khiến Yến Cửu Công vô cùng lo lắng, khó khăn lắm lão mới dụ cho chàng mắc lừa chịu trói, nếu khích tên quan nhân này nổi nóng lên thì mọi việc há chẳng hỏng hết sao?

Thế là lão khoát tay, nói:

- Đừng cãi! Đừng cãi... Chuyện này...

Lão quay sang cung thủ nói với Từ quan nhân:

- Từ đại nhân xin nể mặt lão phu mà chớ chấp nhất. Người này có hiềm khích quá lớn với bọn lão phu, khó khăn lắm bọn lão phu mới bắt được hấn thì làm sao có thể đưa về quan phủ xử lý? Đại nhân nên hiểu trên giang hồ có qui luật của giang hồ, xin hãy để cho bọn lão phu tự xử!

Từ quan nhân bị Giang Hải Phong mắng trước mặt thuộc hạ thì đã vì xấu hổ mà phần nộ. Nhưng thấy Yến Cửu Công dùng ngoa ngôn xảo ngữ thuyết phục và không muốn giao phạm nhân thì cho rằng lão ta có ý làm khó dễ với mình nên càng thêm phần nộ. Hấn cười nhạt, nói:

- Yến lão gia, lão nói thế là sai rồi, trên giang hồ có qui luật của giang hồ, nhưng quan phủ cũng có phép của quan phủ, người này là đại phạm gây án vô số, bốn đại nhân có lệnh bắt hấn thì tự nhiên phải đưa hấn về phủ. Còn như vụ vất vả trợ giúp của chư vị, tại hạ sẽ báo với cấp trên tưởng thưởng, đâu có lý để các vị vất vả không công. Yến lão gia thử nghĩ xem, huynh đệ tại hạ đã vất vả cả đêm, nếu không đưa được phạm nhân về phủ thì còn gì là mặt mũi...

Bạch Y Tẩu vừa khấn trương vừa tức, lão ngầm hận Chu Kỳ không biết suy tính mới đem chuyện này nhờ quan binh và vu cho Giang Hải Phong là đạo tặc, bây giờ bị rơi vào thế “mời thần thì dễ nhưng tiễn thần thì khó”. Nếu bây giờ giao Giang Hải

Phong cho bọn chúng thì chẳng những Giang Hải Phong không chịu mà sợ rằng Hà Giang Nhị Lang, Tuyết Sơn Tứ Ma cũng không đồng ý. Vả lại, nếu chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì khó tránh bị võ lâm đồng đạo chê cười.

Nghĩ đoạn lão trầm sắc diện và lạnh lùng nói:

- Từ đại nhân, lẽ nào đại nhân thật sự không nể mặt lão phu?

Quan nhân họ Từ bất giác chau mày, hắn cũng biết vị Yấn lão gia này là nhân vật không tầm thường, bản thân hắn tuyệt không dám đắc tội. Nhưng một khi đã khoác áo quan nhân thì có những chuyện không thể xử lý theo tình riêng, nghĩ đoạn hắn thở dài, nói:

- Yấn lão gia, chẳng phải huynh đệ tại hạ không muốn nể mặt, nhưng chuyện này quả thực...

Lời chưa dứt thì hắn đã buông một tiếng thở dài rồi ngược nhìn Bạch Y Tẩu Yấn Cửu Công.

Bạch Y Tẩu mỉm cười, nói:

- Vậy cứ để lão phu tạm thời quản thúc hắn là được!

Từ quan nhân gượng cười, nói:

- Điều này cố nhiên là có thể, nhưng trước tiên cần phải đi Thanh Châu để quan phủ quyết định, tại hạ không có quyền này.

Bạch Y Tẩu nghe vậy thì phát tay áo, phẫn nộ nói:

- Đã vậy thì lão phu chẳng còn biện pháp nào khác! Đi!

Nói đoạn lão quay lại vẫy tay ra hiệu cho người áp giải Giang Hải Phong. Ngay lúc đó, bỗng nhiên Từ quan nhân cười lớn rồi nói:

- Khoan đã!

Hắn bật đao đánh “soạt” một tiếng rồi nói tiếp:

- Giải cho Yấn Cửu Công, lẽ nào lão dám bao che cho tội phạm?

Hắn cười nhạt mấy tiếng rồi quay sang nói với bọn đại hán phía sau:

- Các người nghe cho rõ đây, nếu kẻ nào dám vọng động thì bốn quan sẽ khép vào tội làm phản, tội danh này bị xử như thế nào, có lẽ các người đều đã biết.

Bạch Y Tẩu nghe vậy thì tức đến độ toàn thân phát run.

Tôn nhi Yấn Kiếm Phi bên cạnh lão càng nộ khí ra mặt, hắn nói:

- Gia gia! Chúng ta cứ đi, xem hắn làm được gì?

Yấn Cửu Công nhìn qua Từ quan nhân và cười nhạt, nói:

- Từ đại nhân, người bức ép lão phu như vậy thì lão phu cũng muốn xem thử kẻ nào có thể cản được lão phu? Đi!

Đoàn người phía trước vừa bước được mấy bước thì đám quan binh đột nhiên tản ra tứ phía, Từ đại nhân đứng từ xa lớn tiếng nói:

- Yếu lão gia nên nhớ, nơi này có hỏa khí của bọn ta mai phục, nếu các người dám xông lên thì đừng trách huynh đệ bọn ta hạ thủ không khách khí. Yếu lão gia là người thông minh, đừng hành sự một cách hồ đồ như thế!

Yếu Cửu Công thầm kinh động nhưng lão phá lên cười một tràng sang sảng, song thủ ấn vào hai bánh xe, thân người chợt đứng thẳng dậy. Lão lớn tiếng nói:

- Từ đại nhân, hỏa khí của người không hù dọa được lão phu đâu. Lão phu chẳng phải là kẻ tàn phế, nếu người không sợ giết người vô số thì cứ thử khai hỏa đi!

Giang Hải Phong im lặng và nhắm mắt trước sự tranh cãi giữa song phương, trong lòng chàng chỉ cảm thấy nực cười vô cùng. Lúc này nghe Yếu Cửu Công nói vậy thì chàng vội mở mắt ra, quả nhiên Yếu Cửu Công chẳng phải là người tàn phế, khí hận chợt dâng lên trong lòng chàng. Bấy giờ chàng mới biết, sở dĩ lão ta ngồi xe đẩy là lừa mình để tìm sự cảm thông, lão này quả nhiên là hạng cực kỳ gian xảo.

Chàng hối hận việc bị mắc lừa và càng căm phẫn hành động của bọn Yếu Cửu Công. Ngay lúc đó, bỗng nhiên Yếu Cửu Công quay sang mỉm cười với chàng và nói:

- Giang Hải Phong, ta cũng không ngờ sự tình diễn biến đến nước này, người thử nghĩ xem, người muốn theo bọn chúng về quan phủ hay muốn đi với lão phu? Tự bản thân người quyết định lấy, ta không miễn cưỡng!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Một khi tại hạ phát hiện ra kẻ vu cáo tại hạ thì nhất định hẳn phải trả lại công bằng cho tại hạ. Trận thế cón con trước mắt thì làm sao ngăn cản được lão và tại hạ, chúng ta tiếp tục đi thôi!

Yếu Cửu Công gật đầu, nói:

- Người đã có dũng khí như vậy thì lão phu còn sợ gì nữa?

Nói đoạn lão cất cao giọng hạ lệnh:

- Tiến lên!

Lời chưa dứt thì thân bạch y của lão đã lướt tới trước. Từ quan nhân thấy vậy càng thêm phẫn nộ, hẳn liền vung đao chém mạnh ra, đồng thời quát lớn:

- Phóng hỏa!

Một tiếng nổ "ầm" vang trời, ánh lửa sáng rực, một luồng thiết sa bay thẳng về phía thuộc hạ của Yếu Cửu Công. Ngoài Giang Hải Phong, Yếu Cửu Công, Yếu Kiếm

Phi và hai đệ tử của Chu Kỳ có thân pháp nhanh nhẹn kịp thời tránh né, kỳ dư bọn người còn lại, ít nhiều đều bị thiết sa đánh trúng, nhất thời kêu thét kinh hoàng.

Từ quan nhân lớn tiếng nói:

- Mau mau giao phạm nhân ra, các người không muốn chết đấy chứ?

Yến Cửu Công tức đỏ cả mặt, lão cười sang sảng rồi nói:

- Thật là oan gia, lão phu cũng muốn xem, người và ta kẻ nào chết trước!

Lời chưa dứt thì thân hình lão đã như cánh nhận từ dưới đất vút lên không trung, sau đó bổ nhào về phía Từ quan nhân. Từ quan nhân thấy vậy thì cả kinh, hấn phát đại đao và thét lớn:

- Phóng thương! Mau phóng thương!

Ầm...

Lại một tiếng nổ lớn vang lên, nhưng Bạch Y Tẩu đã lảng không lách người qua một bên. Tuy nhiên, hai chân của lão cũng bị thiết sa đã thương ba bốn chỗ, thiết sa khảm sâu vào da thịt, đau đến độ suýt chút nữa lão buột miệng kêu thành tiếng.

Kinh qua hiểm nguy, Yến Cửu Công càng thêm phần nộ. Lão quát lớn:

- Cẩu quan, có giỏi thì đừng chạy!

Thân hình lão bốc lên lần nữa, lúc này có ba tên dũng binh đang lom khom soi đèn đốt dây dẫn hỏa.

Yến Cửu Công thấy vậy lập tức đẩy song chưởng ra, “bình bình” hai tiếng, hai tên dũng binh bay ra như hai quả cầu, tên còn lại vội vàng bỏ chạy.

Từ quan nhân đứng ngoài xa thấy vậy thì lớn tiếng nói:

- Phản rồi! Phản rồi! Mau đưa thương đến!

Lúc này Yến Kiếm Phi đã phi thân đến trước mặt hấn và vùng chưởng đánh ra.

Từ quan nhân vừa quét tới một đao thì Yến Kiếm Phi đã vùng cước đá rơi đao của hấn. Yến Kiếm Phi sải bước tới trước, song thủ chụp lấy Từ quan nhân nhấc bổng lên, đang lúc định vận lực quăng ra thì bỗng nghe sau lưng có tiếng quát:

- Không được thả thương hấn!

Yến Kiếm Phi quay lại, thấy người vừa nói là Giang Hải Phong, chân tay chàng đều bị trói nhưng chẳng biết thế nào vẫn có thể đến được sau lưng hấn.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Không nên làm thế, thả cho hấn đi, chuyện này không thể trách hấn!

Yến Cửu Công bên cạnh cũng nói:

- Kiếm Phi! Thả hấn ra, chúng ta đi đường của chúng ta, không được giết hấn!

Bấy giờ Yến Kiếm Phi mới hằm hằm thả Từ quan nhân xuống, tên quan nhân này khiếp sợ xanh xám cả mặt mày. Hắn trừng mắt nhìn Giang Hải Phong rồi nói:

- Họ Giang kia, người quả nhiên là một hán tử, nể một câu nói của người, tạm thời ta thả người đi đấy!

Nói đoạn hắn xạ ánh mắt căm phẫn nhìn qua Yến Kiếm Phi và cười nhạt, nói tiếp:

- Tổ tôn nhà người hãy ở Lao Sơn chờ ta, hiện tại ta cũng chẳng thềm động vào các người.

Hắn lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi quay sang quát bọn thủ hạ:

- Khiêng các huynh đệ thọ thương đi thôi!

Bọn dũng binh mặt mày méo xệch, dờ khóc dờ cười, chúng lập tức tuân lệnh khiêng đồng bọn thọ thương trở về phủ.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nhìn bọn chúng và cười nhạt một tiếng, sau đó lão quay sang nói với Giang Hải Phong:

- Tiểu huynh đệ người thấy đấy, vì người mà tổ tôn lão phu đã kết oán với quan gia. Nhưng lão phu cũng chẳng sợ, nếu hắn không biết điều thì lão phu tất có biện pháp đối phó.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt mà không nói gì, lúc này hai đệ tử của Chu Kỳ là Tả Tử Song Dao Khưu Nhất Minh, Độc Chuởng Khai Sơn Tả Kim Bằng và Yến Kiếm Phi lo việc băng bó trị thương cho những đồng bọn bị hỏa khí đả thương. Nhất thời hiện trường đầy tiếng rên rỉ và kêu la. Trong số này có hai đại hán thọ thương nặng nhất, xem ra khó lòng bảo toàn được tính mạng.

Hai đệ tử của Chu Kỳ vẫn luôn giám sát Giang Hải Phong bằng ánh mắt đầy phẫn nộ, thủy chung bọn chúng không nói với Giang Hải Phong một câu. Bởi sư thúc Nam Hoài Nhân của chúng thọ mệnh trong tay Giang Hải Phong nên bọn chúng đã sớm coi chàng là đại thù bất cộng đái thiên, và chỉ hận là không thể vung đao kết liễu sinh mạng chàng cho hả dạ.

Tuy nhiên cả hai đều biết Giang Hải Phong có quan hệ trọng đại đối với võ lâm, ngay cả Yến Cửu Công cũng không dám đoán xử lý, huống hồ là bọn chúng. Do đó, dù trong lòng vô cùng phẫn nộ nhưng chúng vẫn không dám vọng động. Chúng thương lượng riêng với nhau, chỉ cần Giang Hải Phong có ý đào thoát thì lập tức hạ thủ, tuyệt không chút do dự.

Còn Giang Hải Phong thì sao? Đích thực là vị thiếu niên này đã không còn tiếc sinh mạng của mình nữa, chàng không còn hy vọng tồn tại trên thế gian này. Chàng

không kỳ vọng vì chuyện này là chàng tự cam tâm tình nguyện, tuy nhiên chàng vẫn có đôi chút di hận, bởi lẽ hùng tâm tráng chí của chàng vẫn chưa được thực hiện.

Đoàn người lại tiếp tục tiến lên trước, đi chừng hơn dặm thì trước mặt xuất hiện một đường quan đạo. Trên đường quan đạo có ba cỗ xa mã đứng chờ, ngoài một cỗ xe trống không ra, kỳ dư hai cỗ xe còn lại đều có người ngồi chật kín. Dưới lớp sương mờ, thỉnh thoảng có ánh đao quang lấp lánh.

Bọn Giang Hải Phong vừa đến thì lập tức có mười mấy người từ trên xe ào xuống, bọn người này mỗi người một vẻ, chẳng ai giống ai, nhưng đều là nhân vật thành danh trong giới lục lâm của mấy tỉnh phía bắc Trường Giang. Trong bọn họ có kẻ chỉ mới nghe danh Giang Hải Phong mà chưa từng thấy mặt, có kẻ chỉ vừa mới động thủ với chàng và đều bị bại thủ. Bất luận thế nào thì trong thâm tâm bọn họ cũng đều rất úy kỵ Giang Hải Phong.

Nhưng thấy tình thế hiện tại thì bọn họ kinh ngạc không ít, tất cả đều reo lên mừng rỡ, có kẻ cười ha ha rồi nói:

- Giỏi cho tiểu tử, người cũng có ngày hôm nay à!

Thậm chí còn có kẻ đòi kết liễu Giang Hải Phong ngay tức khắc, thế nhưng Giang Hải Phong chẳng buồn nhìn bọn người này, dù chỉ một lần. Chàng sống cô độc mười năm trên hoang đảo và tu dưỡng tâm tính thanh tĩnh như giếng sâu, bất kỳ chuyện gì cũng không thể làm chàng xao động.

Lúc này có một hắc y lão nhân bước lên trước cung thủ chào Yến Cửu Công và mỉm cười, nói:

- Lão huynh, vất vả quá!

Yến Cửu Công cười nhạt, nói:

- Huynh đệ, Giang Hải Phong là một trang hảo hán, nếu dựa vào công phu của ta thì đừng nói là bắt trói hắn, ngay cả việc xách giày cho hắn cũng không đủ tư cách.

Hắc y lão nhân quét đôi mục quang đầy phần nộ nhìn qua Giang Hải Phong rồi nói:

- Nhưng hắn đã bị lão huynh bắt giữ!

Yến Cửu Công cười ha ha rồi nói:

- Đó là người ta nể mặt lão phu...

Lão ngừng một lát rồi hỏi:

- Thương thế của huynh đệ Hà Giang Nhị Lang ra sao?

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói:

- Còn sao nữa? Cũng may là chưa chết mà thôi!

Yến Cửu Công chau mày rồi hỏi tiếp:

- Tứ vị bằng hữu Tuyết Sơn thì sao?

Hắc y lão nhân “hừ” một tiếng rồi nói:

- Chờ một lát nữa rồi lão huynh tự đi thăm bọn họ.

Chợt nghe quần hào phần nộ thét lên:

- Yến lão huynh quá khách khí rồi, mau kết liễu hắn đi thôi!

- Mau giết hắn để báo thù cho Hà Giang Nhị Lang!

- Đúng! Ngàn vạn lần không được tha hắn, tiểu tử này quá lợi hại!

Lão nhân mặc hắc y chính là Chu Kỳ, một trong Liêu Đông nhị lão, thù hận của lão đối với Giang Hải Phong là bất cộng đái thiên, nhưng khó nói một điều là lão nhận ra Giang Hải Phong, song Giang Hải Phong không nhận ra lão. Lúc này Chu Kỳ thấy quần hào kích động thì cũng muốn xử Giang Hải Phong ngay lập tức, lão cười hì hì, nói:

- Các vị bằng hữu không cần phải khẩn trương nhất thời. Giang Hải Phong đã lọt vào tay chúng ta thì hắn mọc cách cũng không thoát được. Cố nhiên tiểu tử này có thù với Hà Giang Nhị Lang và Tuyết Sơn Tứ vị bằng hữu nhưng nợ máu của hắn với huynh đệ tại hạ còn cao hơn núi, sâu hơn bể, một đao giết chết hắn thì quá dễ dàng cho hắn rồi. Chúng ta hãy áp giải hắn về trước rồi thương nghị tìm biện pháp xử lý hắn.

Mấy lời của lão quả nhiên được đa số tán đồng, tuy nhiên cũng có mấy nhân vật phản đối. Trong lúc mọi người tranh luận thì Yến Cửu Công luôn giám sát Giang Hải Phong. Lão sợ chàng đột nhiên phát tác, bứt dây trời hỗn chiến với quần hào. Nhưng Giang Hải Phong vẫn nhắm mắt và không nói gì, thái độ an nhiên tự tại, thật là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa.

Khí khái ung dung trước cái chết của chàng khiến cho Yến Cửu Công càng thêm cảm động, lão không nhịn được nên cười nhạt rồi nói với quần hào:

- Giang Hải Phong do lão phu thu thập thì phải do lão phu xử lý, lúc này các vị không được động đến hắn, bằng không thì chớ trách lão phu vô tình trở mặt.

Mấy lời nói của lão khiến vẻ mặt của quần hào đều tỏ ra rất khó coi. Ngay cả Chu Kỳ cũng vô cùng ngạc nhiên, lão chau mày hỏi:

- Vậy lão huynh định xử lý hắn như thế nào?

Yến Cửu Công chậm rãi nói:

- Vừa rồi ngu huynh đã nói với Giang Hải Phong rằng: trước khi xử lý hắn thì nhất định phải dùng lễ đối đãi hắn tử tế.

Chu Kỳ cười nhạt, nói:

- Lão huynh cũng quá khách khí rồi, lẽ nào lão huynh quên cái chết của Nam nhi đệ dưới cửa tuyến?

Yến Cửu Công cười ha ha rồi nói:

- Huynh đệ, người sai rồi, Giang Hải Phong vốn không thân không thích với ta, huống hồ bây giờ hắn đã lọt vào tay chúng ta, có lý nào ngu huynh lại bao che cho hắn? Chỉ có điều, hắn đã là một trang hảo hán thì chúng ta không thể lấy cách đối đãi của tiểu nhân mà đối đãi với hắn.

Nói đến đây thì sắc diện của lão chợt chậm xuống, lão quay sang nói với Kiếm Phi:

- Kiếm Phi, người mau đưa Giang Hải Phong lên xe trước, bọn ta sẽ hội diện tại ngõ hẻm số hai, trên đường đi cần phải cẩn thận.

Nói đến đây thì lão nháy mắt với Kiếm Phi rồi tiếp:

- Không được vô lễ với hắn đấy nhé!

Yến Kiếm Phi khom người đáp:

- Hải nhi tuân mệnh!

Chu Kỳ cũng nói:

- Nhất Minh, Kim Bằng, hai người cũng đi theo một chuyến!

Khưu Nhất Minh, Tả Kim Bằng đều biết ý sư phụ nên cùng đáp một tiếng rồi kẹp hai bên Giang Hải Phong mà đi.

Làm sao Yến Cửu Công lại không hiểu ý của Chu Kỳ, nhưng hiện thời lão chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Bất giác lão cười thâm trong bụng và nghĩ:

- “Đừng nói là hai tên đồ đệ bảo bối của người, ngay cả bản thân người cũng không động được đầu ngón tay của Giang Hải Phong. Nếu người ta không nể mặt Yến Cửu Công ta thì các người dù đông đến mấy cũng há có ích gì?”

Bấy giờ Giang Hải Phong mới mở mắt ra, chàng nhìn qua Yến Cửu Công và gật đầu, nói:

- Yến lão trượng hà tất phải đa nghi như vậy, dù cho tại hạ ngồi xe một mình thì tại hạ cũng không thể bỏ trốn giữa đường.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Tiểu lão đệ, người có được khí phách như vậy thật khiến người ta phải khâm phục, người yên tâm, bọn ta sẽ không làm khó người đâu! Mời!

Nói đoạn lão cung thủ tống tiễn.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi bước đi. Tuy hai chân bị quấn dây, chỉ có thể bước những bước ngắn nhưng điều đó vẫn không thể ngăn cản hành động của chàng. Người chàng rùn xuống, “phốc” một tiếng đã tung người lên, những kẻ không thấy rõ đều kinh hoàng và vội xuất binh khí chen nhau mà lướt tới.

Yến Cửu Công vội nói:

- Các vị chớ đa nghi, Giang Hải Phong không thể bỏ chạy, hấn chỉ lên xe mà thôi.

Mọi người nhìn lên xe thì quả nhiên thấy Giang Hải Phong đã bình thản ngồi trên xe, thần thái ung dung tự tại, nào có vẻ muốn chạy trốn gì đâu. Tình cảnh này khiến quần hào đều ngẩn người.

Chu Kỳ cũng kinh ngạc không ít, lão liếc nhìn Yến Cửu Công với ánh mắt đầy nghi hoặc. Nhưng Yến Cửu Công chỉ mỉm cười, lão phất tay và nói với Yến Kiếm Phi:

- Các người lên xe mau đi thôi, thời gian không còn sớm nữa!

Yến Kiếm Phi và hai đệ tử của Chu Kỳ lập tức lên xe. Khưu Nhất Minh và Tả Kim Bằng đều cầm binh khí trong tay, hai người này ngồi một bên thành xe, mặt đầy sát khí, còn Yến Kiếm Phi và Giang Hải Phong ngồi ở hàng ghế đối diện. Cả ba đều phập phồng hồi hộp, lo sợ trên đường xảy ra chuyện bất trắc mà dẫn đến sự phẫn nộ của quần hào.

Cổ xe đã từ từ chuyển động. Chu Kỳ bước đến cổ xe phía sau và nói với Yến Cửu Công:

- Lão huynh, chuyện này là thế nào? Còn tên Lâu Vân Bằng ăn cháo đá bát kia đâu?

Yến Cửu Công lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Ta đã thả hấn rồi. Đồng thời cũng đã trị lành độc thương cho hấn.

Chu Kỳ sững người, lão hỏi:

- Tại sao?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Nếu không thả hấn thì Giang Hải Phong há có thể thúc thủ chịu trời sao?

Chu Kỳ tròn xoe song mục, lão hỏi tiếp:

- Nói vậy, không phải Giang Hải Phong bị trúng hỏa khí rồi chịu trời à?

Yến Cửu Công nghe đến hai chữ “hỏa khí” thì tức sôi máu lên, lão cười nhạt, nói:

- Hỏa khí à? Người cho rằng hỏa khí đó lợi hại lắm chăng?

Chu Kỳ cau mày hỏi:

- Thế nào, không lẽ hỏa khí do Từ quan nhân mang tới không sử dụng được?

Hai mắt của Yến Cửu Công đỏ rực như lửa, lão cất giọng cười nhạt rồi nói:

- Lão đệ, không phải ta nói người, chứ quả thực chuyện này người đã hành động quá hàm hồ rồi...

Vừa nói lão vừa bước lên xe, Chu Kỳ cũng vội vàng lên theo, bọn người còn lại cũng không dám chậm trễ bước theo lên. Chớp mắt hai cỗ xa mã đã phóng theo sát cỗ xe trước. Yến Cửu Công ngồi trên xe mà không nói một lời, sắc diện đanh thép, lão lấy chiếc khăn tay lau vết máu trên chân.

Chu Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Lão huynh thọ thương chẳng?

Yến Cửu Công “hừ” một tiếng rồi nói:

- Đây là điều tốt lành từ hỏa khí mà người tìm đến đấy!

Càng nghe Chu Kỳ càng không hiểu, lão cười nhạt, nói:

- Lão huynh, sao lại nói kháy như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hỏa khí thì có gì không đúng?

Yến Cửu Công cười ha ha rồi nói:

- Đúng vậy, chẳng có gì là không đúng. Nhưng nó chẳng đánh địch nhân mà lại đánh người của mình. Lão đệ, người thử nghĩ xem, ta thật hối hận là không ngăn cản người từ lúc đầu!

Lão ngừng một lát rồi dường như không nén được tức giận nên nói tiếp:

- Tuy Giang Hải Phong là địch nhân của chúng ta nhưng hắn là một trang thiết hán đại trượng phu, sao người có thể vu cáo hắn là đạo tặc chứ? Càng không nên nhờ lực lượng quan binh, chuyện này truyền ra ngoài thì thật là trò cười cho thiên hạ, ngay cả Yến Cửu Công ta cũng mất mặt vì người.

Chu Kỳ bất giác đỏ mặt, nhất thời chẳng biết phải nói như thế nào. Thế là Yến Cửu Công đem chuyện bắt Giang Hải Phong và chuyện áp giải qua rừng dâu thuật lại tỉ mỉ một lượt, nhất thời những người trên xe chỉ lắng nghe mà không nói gì.

Sau cùng, Chu Kỳ mới buông tiếng thở dài và nói:

- Lão huynh không nói ra thì mọi người cũng không biết. Qua những lời lão huynh nói, tại hạ cũng cảm thấy chuyện này làm vậy là không đúng...

Lão ngừng giây lát rồi mỉm cười, nói tiếp:

- Được rồi, lão huynh đừng giận nữa, Từ quan nhân có chút giao tình với tại hạ, tại hạ sẽ đi tìm hắn nói chuyện, nhất định hắn sẽ không làm gì lão huynh đâu.

Yến Cửu Công lạnh giọng nói:

- Nếu hấn không biết điều thì Yến Cửu Công ta cũng chẳng tha cho hấn.

Ngồi ở thành xe bên kia là Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo, lúc này hấn buột miệng cười hì hì rồi nói:

- Nhị vị lão sư phụ đừng cãi nhau nữa, hiện tại đã thành công rồi, tuy không ít huynh đệ thọ thương, nhưng cũng không đến nỗi thua trắng tay. Chẳng cần biết Giang Hải Phong bị bắt như thế nào, chung qui là hấn đã thúc thủ, bất luận thế nào chúng ta cũng không được để hấn thoát.

Chu - Yến nhị lão khẽ gật đầu. Kiều Mạo lại nói tiếp:

- Theo tại hạ thấy, hình như tiểu tử này rất chịu nghe lời Yến lão gia, vậy chuyện này do Yến lão gia sắp đặt, tốt nhất là tìm một nơi kha khá giam hấn lại.

Chu Kỳ gật đầu, nói:

- Kiều lão đệ nói không sai, chúng ta đã bắt được hấn thì tuyệt đối không để hấn thoát, bằng không thì hậu quả rất khó lường.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo hít mạnh một hơi rồi nói:

- Yến lão gia, phải tìm một nơi thế nào mới có thể giam được hấn?

Yến Cửu Công cười nhạt, nói:

- Chuyện này ta tự an bày được, ta thấy...

Vừa nói đến đây thì đột nhiên nghe một loạt tiếng ngựa hí từ phía sau, quần hào bất giác quay đầu lại nhìn, thì thấy một con bạch mã đang phi theo như bay. Trên ngựa là một thiếu niên toàn thân mặc tử y, đầu đội mũ rơm màu trắng. Do trời còn chưa tối mà đối phương lại thúc ngựa phi như bay nên không thấy rõ được diện mạo. Nhưng có thể đoán định đây là một thiếu niên, đồng thời do thân hình yếu điệu nên rất có thể là một cô nương hóa trang thành nam nhân.

Người trên ngựa có đôi mắt sáng như sao sớm, tuy ngựa phi như bay nhưng đôi mục quang sắc lạnh vẫn không rời đoàn xa mã phía trước.

- o O o -

Hết Tập 4